Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА

14 януари 2016 година*

„Обезпечително производство — Обжалване — Спиране на изпълнението на решение на Общия съд на Европейския съюз — Искане за поверително третиране на сведения, съдържащи се в решение на Европейската комисия, с което се установява незаконен картел на европейския пазар на автомобилно стъкло — Решение за отказ на Комисията и решение на Общия съд, с което се отхвърля жалбата за отмяна на това решение — Неотложност — Значителна и непоправима вреда — Липса“

По дело C-517/15 P-R

с предмет молба за спиране на изпълнението на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС, подадена на 25 септември 2015 г.,

AGC Glass Europe SA, установено в Брюксел (Белгия),

AGC Automotive Europe SA, установено във Фльорюс (Белгия),

AGC Франция SAS, установено в Бусоа (Франция),

AGC Flat Glass Italia Srl, установено в Кунео (Италия),

AGC Glass UK Ltd, установено в Нортхамптън (Обединеното кралство),

AGC Glass Germany GmbH, установено във Вегберг (Германия),

представлявани от L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent и F. Hoseinian, адвокати,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват G. Meessen, P. Van Nuffel и F. van Schaik, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА,

след изслушване на генералния адвокат M. Szpunar,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение

1 С жалбата си, подадена в секретариата на Съда на 25 септември 2015 г., AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd и AGC Glass Germany GmbH са поискали от Съда да отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 15 юли 2015 г. AGC Glass Europe и др./Комисия (T-465/12, EU:T:2015:505, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което той е отхвърлил жалбата им за отмяна на Решение C(2012) 5719 окончателен на Комисията от 6 август 2012 година, с което се отхвърля искането за поверително третиране, подадено от жалбоподателите на основание член 8 от Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (дело COMP/39.125 — Автомобилно стъкло) (наричано по-нататък „спорното решение“).

2 С отделен акт, постъпил в секретариата на Съда на същия ден, жалбоподателите са подали и настоящата молба за допускане на обезпечение на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС, целяща спиране на изпълнението на обжалваното решение, а така също и на спорното решение.

3 Европейската комисия е представила писменото си становище на 23 октомври 2015 г. Устните становища на жалбоподателите и на Комисията са били изслушани на 10 декември 2015 г.

Обстоятелства, предхождащи спора и обжалваното решение

4 На 12 ноември 2008 г. Комисията е приела Решение C(2008) 6815 окончателен относно производство по прилагане на член [81 ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП срещу няколко производители на автомобилно стъкло, сред които и жалбоподателите (дело COMP/39.125 — Автомобилно стъкло) (наричано по-нататък „решението „Автомобилно стъкло“).

5 С писмо от 25 март 2009 г. генерална дирекция (ГД) „Конкуренция“ на Комисията е уведомила жалбоподателите за намерението си да публикува, в съответствие с член 30 от Регламент № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), неповерителна версия на решението „Автомобилно стъкло“ на интернет сайта си на всички автентични в случая езикови версии, а именно на английски, френски и нидерландски език. Освен това ГД „Конкуренция“ е поканила жалбоподателите да посочат сведенията, които са поверителни или представляват търговска тайна, и да мотивират преценката си в това отношение.

6 След размяна на кореспонденция с жалбоподателите, през декември 2011 г. ГД „Конкуренция“ е приела неповерителната версия на решението „Автомобилно стъкло“, подлежаща на публикуване на интернет сайта на Комисията. От въпросната кореспонденция е видно, че ГД „Конкуренция“ не е уважила исканията на жалбоподателите за заличаване на сведенията, съдържащи се в 246 съображения и 122 бележки под линия в решението „Автомобилно стъкло“.

7 Съгласно член 9 от Решение 2001/462/ЕО, ЕОВС на Комисията от 23 май 2001 година относно мандата на служителите по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 162, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 108) жалбоподателите са възразили пред служителя по изслушването срещу публикуването, от една страна, на някои сведения, съдържащи имената на клиентите и описанието на съответните стоки, както и всякакви сведения, даващи възможност за идентифициране на даден клиент, и от друга страна, на част от изречение, съдържащо се в съображение 726 от решението „Автомобилно стъкло“.

8 Служителят по изслушването се е произнесъл по искането на жалбоподателите със спорното решение.

9 Под формата на предварителни бележки служителят по изслушването посочва, на първо място, че Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3) не пораждало у жалбоподателите оправдани правни очаквания, възпрепятстващи публикуването от Комисията на информация, която не представлява професионална тайна. Освен това интересът на жалбоподателите да не се разкриват подробности от поведението им, които не представляват такава тайна, не изисквал никаква специална защита. Впрочем служителят по изслушването не бил компетентен да се произнесе нито по целесъобразността на публикуването на неповерителна информация, нито по последиците, произтичащи от общата политика на Комисията по този въпрос.

10 На второ място, служителят по изслушването е отхвърлил довода, че Комисията е обвързана от по-ранната си практика относно обхвата на публикуване. Освен това служителят по изслушването е припомнил, че предвиденото публикуване не включва източника на изявленията, направени в рамките на производство за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, нито други документи, предоставени във връзка с това производство, като същевременно е подчертал, че не е компетентен да се произнесе по обхвата на предвижданото публикуване в светлината на принципа на равно третиране.

11 По-конкретно, спорното решение се основава главно на анализа на два довода на жалбоподателите. Първият довод, разгледан в съображения 22—35 от това решение, се отнася до поверителния характер на самите спорни сведения, а вторият, разгледан в съображения 36—45 от посоченото решение, се отнася до защитата на самоличността на физическите лица.

12 Що се отнася до първия довод, служителят по изслушването е приел, че сведенията относно имената на клиенти и описанието на съответните продукти са били известни, поради естеството си и предвид спецификите на пазара на автомобилно стъкло, извън кръга на жалбоподателите, второ, че те са исторически и трето, че те се отнасят до самата същност на нарушението, като разгласяването им освен това е продиктувано от интересите на увредените лица. В допълнение, доколкото жалбоподателите са изложили конкретни доводи за установяване на поверителния характер на тези сведения, въпреки общите им характеристики, като описаните по-горе, служителят по изслушването е заключил, че от анализа на трите кумулативни условия следва, че разглежданите сведения не представляват професионална тайна.

13 Що се отнася до втория довод, служителят по изслушването се е позовал на член 5 от Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142) и е уважил частично искането на жалбоподателите.

14 Тъй като с член 3 от спорното решение искането им е било отхвърлено в останалата част, жалбоподателите са подали жалба за отмяна на това решение в частта, с която искането им е отхвърлено.

15 В производството пред първата инстанция жалбоподателите са получили уверение от страна на Комисията, че тя няма да пристъпи към изпълнение на спорното решение до произнасянето на обжалваното решение, така че те не са счели за необходимо да поискат временни мерки в този

смисъл. Тъй като с обжалваното решение жалбата на жалбоподателите е била отхвърлена, те са подали посочената в точка 1 от настоящото определение жалба, в която излагат три основания за обжалване.

16 Първото основание за обжалване е изведено от грешка в правото, допусната от Общият съд, доколкото той е приел, че компетентността на служителя по изслушването, предвидена в член 8 от Решение 2011/695/ЕС от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, стр. 29), се свежда само до преценката дали сведенията, които Комисията предвижда да публикува, представляват търговска тайна, или са поверителни при всяко положение. Второто основание за обжалване също е изведено от грешка в правото, допусната от Общият съд, доколкото той е приел, че спорното решение не нарушава принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равното третиране. Най-сетне, с третото си основание за обжалване жалбоподателите поддържат, че Общият съд се е отклонил от съдебната практика, без да изложи достатъчно мотиви.

17 След отхвърлянето на жалбата от Общия съд Комисията изразила намерението си да пристъпи към изпълнение на спорното решение, без този път да изчаква произнасянето на решението на Съда по жалбата на жалбоподателите срещу обжалваното решение. При тези обстоятелства те са подали и настоящата молба за допускане на обезпечение.

Искания на страните

18 Жалбоподателите искат от Съда:

— да постанови спиране на изпълнението на диспозитива на обжалваното решение и на член 3 от спорното решение до произнасянето му по жалбата,

— да постанови всяка мярка, която намери за справедлива и подходяща при тези обстоятелства, и

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

19 Комисията иска молбата за допускане на обезпечение да бъде отхвърлена и жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По молбата за допускане на обезпечение

20 Следва да се припомни, че съгласно член 60, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването на решенията на Общия съд по принцип няма суспензивно действие. Въпреки това в приложение на член 278 ДФЕС Съдът на Европейския съюз може, ако счита, че обстоятелствата го изискват, да постанови спиране на изпълнението на обжалваното решение.

21 Член 160, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда предвижда, че в молбите за допускане на обезпечение се посочват „предметът на спора, обстоятелствата, установяващи неотложността, както и фактическите и правните основания, които обосновават вероятната основателност на иска или жалбата“. В този смисъл молбата за спиране на изпълнението и за други временни мерки може да бъде уважена от съда в обезпечителното производство, ако е установено, че има вероятна основателност постановяването им да е фактически и правно обосновано (fumus boni juris) и че тези действия са неотложни, в смисъл че е необходимо да бъдат разпоредени и да породят действието си преди решението в главното производство, за да се избегне значително и непоправимо увреждане на интересите на страната, която ги иска. Тези условия са

кумулативни, поради което при липса на някое от тях молбите за временни мерки трябва да бъдат отхвърлени. При необходимост съдът в обезпечителното производство извършва и сравнително претегляне на засегнатите интереси (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:293, т. 14 и цитираната съдебна практика).

22 Що се отнася до неотложността на исканите временни мерки, основавайки се на съображението, че разглежданите сведения подлежат на защита сами по себе си, жалбоподателите поддържат, че те представляват специфична търговска информация относно данни, като имена на клиенти, описания на съответните продукти и други обстоятелства, които позволяват идентифицирането на някои от клиентите на жалбоподателите, поради което последващата отмяна на спорното решение нямало да отстрани последиците от публикуването им. Всъщност това публикуване щяло да позволи на трети лица да получат и да използват тези сведения, а именно като извлекат от тях други търговски данни, чиято анонимност по този начин вече нямало да може да бъде гарантирана, като например определянето на цени, измененията на цени и друга финансова информация. Следователно това публикуване щяло да причини на жалбоподателите значителна и непоправима вреда, която е в достатъчна степен предвидима и вероятна.

23 Вредата, която жалбоподателите щели да претърпят, била непоправима, доколкото, най-напред, самото довеждане на дадена информация до знанието на определена публика има незабавно и необратимо действие, така че отмяната на спорното решение не би могла да поправи причинената от него вреда. Това се отнасяло за разглежданите сведения и за евентуална забрана за тяхното разгласяване, решена след него. По-нататък, финансовата вреда на жалбоподателите не можела да бъде изчислена. Всъщност, на първо място, от практиката на Съда, и по-специално от определението на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), следвало, че тази вреда може да варира както по отношение на естеството си, така и по обхвата си, в зависимост от това дали лицата, които узнават разглежданите сведения, са клиенти, конкуренти или доставчици на жалбоподателите, или са финансови анализатори или лица от широката общественост. В това отношение жалбоподателите уточняват, че е невъзможно да се установи броят и качеството на всички лица, които биха могли да узнаят разглежданите сведения, и по този начин да се преценят конкретните отрицателни последици от публикуването на тези сведения. На второ място, предвид решението „Автомобилно стъкло“ жалбоподателите вече се били сблъскали с определен брой искове за заплащане на обезщетения за вреди било пряко като ответници, било в рамките на солидарната им отговорност с други адресати на това решение. В този контекст публикуването на разглежданите сведения щяло да отслаби позициите на жалбоподателите в тези съдебни производства, както и в преговорите за евентуално уреждане на споровете по взаимно съгласие. Най-сетне, жалбоподателите поддържат, че отрицателните финансови последици, свързани с публикуването на разглежданите сведения, не можели да бъдат изчислени в пълен размер, тъй като поради съвкупността от обезщетения за вреди или плащания по споразумения, които жалбоподателите щели да дължат, нямало да бъде възможно да се определи каква част от тях се дължи единствено и пряко заради разгласяването на разглежданите сведения.

24 Комисията оспорва от самото начало, че тези сведения подлежат на защита. Ако им се признаело такова качество, то би било едва в края на производството по същество, в случай на основателност на второто основание за обжалване.

25 Що се отнася до конкретните доводи на жалбоподателите, Комисията поддържа, на първо място, че изводите от определението на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) не са приложими в настоящия случай, доколкото за разлика от делото, по което е постановено това определение, в настоящото дело не се спори, че разглежданите сведения не представляват търговска тайна или друг тип поверителна информация. В този контекст Комисията допълва, че доводът, според който публикуването на разглежданите сведения щяло да позволи на трети лица да узнаят, по пътя на дедукцията,

други търговски данни, чиято анонимност по този начин вече нямало да бъде гарантирана, като определянето на цени, измененията на цени и друга финансова информация, е неоснователен, поради факта че тези данни не би трябвало да се ползват от анонимност, тъй като жалбоподателите никога не са искали поверителното им третиране. Освен това жалбоподателите, макар и да признавали, че вредата е с финансов характер, не поддържали и a fortiori не доказвали, че тази вреда може да постави под въпрос самото съществуване или да намали съществено пазарните им дялове, докато практиката на Съда изисква такова доказване, за да се счита за непоправима вреда с чисто финансов характер. С други думи, непоправимият характер на последиците на публикуването не предполагал, че твърдяната вреда от него сама по себе си е значителна и непоправима.

26 На второ място, що се отнася до използването на разглежданите сведения в рамките на производствата по предявените срещу жалбоподателите искове за обезщетение, Комисията изтъква, че дори тези сведения да са действително от полза за исковете, това не означавало, че тяхното разгласяване би могло да нанесе значителна и непоправима вреда, която можело да бъде избягната чрез спиране на изпълнението на спорното решение. В това отношение Комисия поддържа, че финансовата вреда, свързана с обезщетенията, които жалбоподателите биха били осъдени да платят, би била причинена не пряко поради разгласяването на тези сведения, а поради участието на жалбоподателите в установения с решението „Автомобилно стъкло“ картел. Така разгласяването на разглежданите сведения щяло да бъде сведено до това да даде възможност на лицата, претърпели вреди в резултат на този картел, да получат обезщетение, позовавайки се на право, изрично признато им от Договорите. Комисията допълва, че що се отнася до частта от обезщетението, пряко свързана с разгласяването на разглежданите сведения, жалбоподателите не установявали в достатъчна степен от правна страна нито че задължението за плащане на тази сума би им причинило финансова вреда, която може да постави под въпрос съществуването им или да намали по съществен начин пазарните им дялове, нито че би било невъзможно да се определи размерът на тази сума, при положение че броят на лицата, претърпели вреди поради съществуването на установения с решението „Автомобилно стъкло“ картел, бил ограничен.

27 За да се прецени дали исканите временни мерки са неотложни, следва да се припомни, че целта на обезпечителното производство е да гарантира пълната ефикасност на бъдещото окончателно решение, като се избегне празнота в съдебната защита, осигурявана от Съда. За да се постигне тази цел, неотложният характер на молбата за допускане на обезпечение трябва да бъде преценяван по отношение на необходимостта от разпореждане на временни мерки, за да не се нанесе значителна и непоправима вреда на страната, която ги е поискала (определение на заместник-председателя на Съда Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, т. 18 и цитираната съдебна практика). Тази страна следва да представи доказателства, че не би могла да изчака края на производството по разглеждането на жалбата по същество, без да претърпи значителна и непоправима вреда (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, т. 37 и цитираната съдебна практика).

28 В настоящия случай жалбоподателите посочват по същество два вида вреди, които биха претърпели, ако изпълнението на обжалваното решение и на спорното решение не бъде спряно.

29 На първо място, позовавайки се на определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group(C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), те твърдят, че публикуването на разглежданите сведения би могло да им нанесе вреди поради самото естество на тези сведения.

30 В това отношение следва да се отбележи, че както следва по-специално от точки 18 и 38 от това определение, в жалбата си за отмяна Pilkington Group Ltd е оспорило преценката на Комисията, че сведенията, чието разгласяване е било предвидено в приложение на член 30, параграф 1 от Регламент № 1/2003, не представляват търговска тайна по смисъла на член 339 ДФЕС, както и

на член 28, параграф 1 и член 30, параграф 2 от посочения регламент. Следователно съображенията на съда в обезпечителното производство, въз основа на които е приел, че в случая е налице неотложност, изхождат от предварителното условие, изрично посочено в точка 47 от това определение, че разглежданите в това дело сведения са попадали в обхвата на търговската тайна.

31 Налага се обаче да се отбележи, както изтъква и Комисията, че обстоятелствата по делото, по което е постановено това определение, се различават от тези по настоящото дело.

32 Всъщност по настоящото дело Общият съд е разгледал в точки 22—54 от обжалваното решение и е отхвърлил шестото основание за обжалване, повдигнато от жалбоподателите по жалбата им за отмяна, в рамките на което те оспорват преценката на служителя по изслушването, че разглежданите сведения не представляват търговска тайна по смисъла на член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и член 8, параграф 2 от Решение 2011/695.

33 От молбата за допускане на обезпечение обаче следва, че подадената от жалбоподателите жалба не е насочена срещу тази част от обжалваното решение, поради което следва да се счита за окончателно прието, че разглежданите сведения не представляват търговска тайна. От това следва, че анализът на неотложността по настоящото дело трябва да изхожда от предварителното условие — обратно на възприетото от съда в обезпечителното производство в определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) — че разглежданите сведения не попадат в обхвата на търговската тайна.

34 Освен това фактът, че публикуването на разглежданите сведения може да накърни принципите на оправданите правни очаквания и на равното третиране, както твърдят жалбоподателите във второто си основание за обжалване, не е достатъчен сам по себе си, за да се приеме, че тези сведения трябва да се разглеждат като попадащи в обхвата на професионалната тайна и че поради това разгласяването им би нанесло на жалбоподателите значителна и непоправима вреда. Всъщност, дори да се приеме за доказано, това обстоятелство би могло най-много да обоснове задължението на Комисията да не разгласява тези сведения, както признава впрочем и тази институция.

35 Без съмнение е вярно, както поддържат жалбоподателите, че публикуването на сведения като разглежданите има необратим характер, доколкото отмяната на спорното решение не може да отмени последиците от разгласяването им, след като узнаването на тези сведения от лицата, които са ги прочели, е незабавно и необратимо. Впрочем Комисията не е уточнила и съображенията, поради които мотивите ѝ за спиране на разгласяването на разглежданите сведения до произнасянето на обжалваното решение, постановено в края на производство, развило се в период от около 25 месеца, не биха могли да обосноват спиране и на разгласяването на разглежданите сведения до произнасянето на решението на Съда по съществото на жалбата на жалбоподателите.

36 Все пак, за да се удовлетворят условията за постановяването на временни мерки, и по-специално на изискването за неотложност, е необходимо още и необратимият характер на разгласяването на тези сведения да може да причини значителна и непоправима вреда на жалбоподателите.

37 В това отношение следва да се припомни обаче, че макар за установяването на такава вреда да не е необходимо настъпването на вредата да бъде установено с абсолютна сигурност и да е достатъчно тя да може да се предвиди с достатъчна степен на вероятност, остава да важи изискването страната, която иска постановяване на временна мярка, да докаже фактите, които счита, че могат да обосноват възможността за настъпване на такава значителна и непоправима вреда (определения на председателя на Съда HFB и др./Комисия, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, т. 67 и на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 37).

38 В настоящия случай жалбоподателите са се ограничили до това да изтъкнат, че разглежданите сведения представляват специфична търговска информация, свързана с данни, като имената на клиенти, описанията на съответните продукти и други обстоятелства, позволяващи идентифицирането на някои от техните клиенти, поради което самото разгласяване на тези сведения щяло да им причини вреда, поради факта че то би дало възможност на трети лица да получат тези сведения и да ги използват по-специално като извлекат от тях други търговски данни, чиято анонимност поради това нямало да бъде вече гарантирана, като определянето на цени, измененията на цени и друга финансова информация.

39 Следва обаче веднага да се отбележи по отношение на последното, че жалбоподателите не са посочили никакво обстоятелство, което би могло да докаже, че разгласяването на разглежданите сведения би позволило на трети лица да узнаят, по пътя на дедукцията, тези други търговски данни, което да налага тези сведения да останат поверителни.

40 Освен това безспорно вече е било постановено, че разгласяването на търговска тайна може да причини вреда, която се изразява във факта, че веднъж след като поверителната информация е публикувана, последващата отмяна на спорното решение, поради нарушаването на член 339 ДФЕС и на основното право на опазване на професионалната тайна, няма да заличи последиците от публикуването на тази информация. Всъщност клиентите, конкурентите и доставчиците на съответното предприятие, финансовите анализатори, както и широката общественост биха могли да получат достъп до разглежданата информация и да я използват свободно, което би причинило значителни и непоправими вреди на посоченото предприятие (вж. в този смисъл определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 46—48).

41 Все пак същото не се отнася и за разгласяването на сведения, които не могат да се считат за попадащи в обхвата на професионалната тайна.

42 Както обаче следва от точка 33 от настоящото определение, в точки 36—40 от обжалваното решение Общият съд е констатирал, без това да е било оспорено от жалбоподателите в жалбата им, от една страна, че разглежданите сведения, и по-специално тези относно самоличността на клиентите, вече са били станали известни на неограничен кръг лица, предвид по-конкретно на степента на прозрачност, която в това отношение е характерна за пазара на автомобилно стъкло, и от друга страна, че поради давността си от преди пет или повече години, считано от спорната публикация, тези сведения имат исторически характер по смисъла на практиката на Общия съд.

43 Следователно жалбоподателите не биха могли да докажат, че въпреки факта, че разглежданите сведения не попадат или вече не попадат в обхвата на професионалната тайна, разгласяването им би могло да им причини вреда поради самото естество на тези сведения.

44 Що се отнася до втория вид твърдяна от жалбоподателите вреда, те изтъкват, че разгласяването на разглежданите сведения щяло да отслаби позициите им, от една страна, във висящите съдебни производства по исковете за обезщетение за вреди, в които те участват било пряко, било в рамките на солидарната им отговорност с други адресати на решението „Автомобилно стъкло“, и от друга страна, в преговорите за постигане на евентуално уреждане на споровете по взаимно съгласие.

45 В това отношение следва да се припомни, както Комисията изтъква в писменото си становище, че съгласно трайната практика на Съда, при искане за спиране на изпълнението на акт на Съюза, постановяването на исканите временни мерки е обосновано само ако въпросният акт е определящата причина за твърдяната значителна и непоправима вреда (определения на

председателя на Съда Akhras/Съвет C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, т. 44 и Hassan/Съвет C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, т. 28, както и на заместник-председателя на Съда EDF/Комисия C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, т. 41).

46 Задължението за поправяне на причинената от дадено предприятие вреда поради извършването на нарушение на правилата на конкурентното право на Съюза обаче се отнася до гражданската отговорност на това предприятие. Следователно определящата причина за вредата, която се твърди, че е свързана с исковете за обезщетение на вреди и с преговорите за постигане на споразумение за уреждане на спора по взаимно съгласие, е не разгласяването на разглежданите сведения от Комисията, а извършеното от жалбоподателите нарушение на конкурентното право, установено в решението „Автомобилно стъкло“.

47 Несъмнено, по общо правило, в съдебните производства по искове за обезщетение за вреди поради нарушаване на конкурентното право доказателствената тежест е върху ищеца, който твърди, че е претърпял вреди в резултат на нарушението. В това отношение от писменото становище на Комисията е видно изрично, че разглежданите сведения действително могат да улеснят доказването на ищците по предявените срещу жалбоподателите искове за обезщетение за вреди, доколкото тези сведения предоставят на ищците доказателства, с които те не биха могли да се снабдят по друг начин.

48 Все пак, макар националното процесуално право да не задължава ответника по иск за обезщетение за вреди да представи доказателства за собствената си отговорност, това правно обстоятелство все пак не би могло да представлява забрана за Комисията да разгласява сведения с единствения мотив, че те биха могли да представляват такива доказателства, и следователно да накърни позицията на този ответник.

49 Всъщност това би означавало да се изисква от Комисията да запази поверителни сведения с единствената цел да защити интереса на адресатите на решение, установяващо наличието на нарушение на правилата на конкурентното право на Съюза, да се осуети достъпът на ищците по исковете за обезщетение за вреди до посочените доказателства.

50 Като се признава значимостта на този интерес, по-специално доколкото той се отнася до правото на защита по този вид искове, същевременно остава валидно, от една страна, че не съществува правило на Съюза, което да възлага на Комисията защитата на такъв интерес, задължавайки я да запази поверителния характер на сведения като разглежданите по настоящото дело в противоречие със задължението за прозрачност, възложено ѝ с член 15 ДЕС, и по-конкретно в настоящия случай — с член 30 от Регламент № 1/2003. От друга страна, член 5, параграф 5 от Директива 2014/104/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 ноември 2014 година относно някои правила за уреждане на искове за обезщетение за вреди по националното право за нарушения на разпоредбите на правото на държавите членки и на Европейския съюз в областта на конкуренцията (ОВ L 349, стр. 1) гласи изрично, че интересът на предприятията от избягване на искове за обезщетение за вреди вследствие на нарушение на конкурентното право не представлява интерес, който се нуждае от защита.

51 Освен това, дори да се приеме, че разгласяването на разглежданите сведения може да се счита за определящата причина за вредите на жалбоподателите и че този интерес подлежи на защита като такъв, необходимо е да се припомни, че съгласно точка 27 от настоящото определение неотложността трябва да се преценява с оглед на необходимостта от привременно произнасяне с цел да се избегне причиняването на значителна и непоправима вреда на страната, която иска привременната защита.

52 В това отношение, от една страна, следва да се отбележи, както самите жалбоподатели признават, че тази вреда е финансова.

53 Съгласно постоянната практика на Съда обаче, освен при изключителни обстоятелства, имуществените вреди не могат да се считат за непоправими, тъй като паричното обезщетение по принцип може да възстанови положението на увреденото лице отпреди настъпването на вредата. По-конкретно такава вреда би могла да се поправи чрез иск за обезщетение, предявен на основание членове 268 ДФЕС и 340 ДФЕС (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 50 и цитираната съдебна практика).

54 Все пак финансовата вреда се счита за непоправима, ако не може да бъде напълно компенсирана, какъвто би могъл да бъде случаят, ако вредата, макар и настъпила, не може да бъде изчислена (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 52 и цитираната съдебна практика).

55 В настоящия случай жалбоподателите изтъкват, че разглежданата вреда не би могла да бъде изчислена в рамките на евентуален иск за обезщетение на вреди срещу Европейския съюз в хипотезата на уважаване на жалбата им, тъй като с оглед на общия размер на сумите, които жалбоподателите биха били длъжни да платят по исковете за обезщетение на вреди или по споразуменията, няма да бъде възможно да се определи каква част от тези суми се отнася единствено и пряко до разгласяването на разглежданите сведения.

56 В това отношение следва да се припомни, че вече е било прието, че сама по себе си несигурността, свързана с поправянето на имуществени вреди в рамките на евентуално производство по иск за обезщетение за вреди, не може да се счита за обстоятелство, което може да докаже непоправимия характер на такава вреда. Всъщност на етапа на обезпечителното производство, възможността да се получи обезщетение в един по-късен момент, в рамките на евентуален иск за обезщетение за вреди, какъвто би могло да се предяви след отмяната на обжалвания акт, винаги е несигурна. Обезпечителното производство обаче няма за цел да замести такъв иск за обезщетение, за да премахне тази несигурност, тъй като то има за цел само да гарантира пълното действие на окончателното решение, което ще бъде постановено в производството по същество — в настоящия случай производството по жалба за отмяна, в което обезпечителното производство се вписва (определения на председателя на Съда Alcoa Trasformazioni/Комисия, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, т. 55—57 и на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 53).

57 Следователно доводите на жалбоподателите, целящи да докажат, че разгласяването на разглежданите сведения ще им причини непоправима вреда, са неоснователни.

58 От друга страна, се налага констатацията, че нито в молбата си за допускане на обезпечение, нито в устното си становище жалбоподателите са посочили обстоятелства, които дават възможност да се установи значителният характер на вредата, която твърдят, че е налице.

59 По-специално, като се има предвид, съгласно точка 46 от настоящото определение, че тази твърдяна вреда може в действителност да се отнася само до вредите от установеното нарушение на конкурентното право на Съюза в решението „Автомобилно стъкло“, жалбоподателите са били длъжни за целите на това производство, ако не да изчислят точно частта от вредите, които са или биха били осъдени да платят в резултат на действието на разгласяването на разглежданите сведения, то най-малкото да предоставят намиращата се в тях търговска и финансова информация, даваща възможност на Съда да прецени, по-специално с оглед на оборота от продажбата на стоките, предмет на разглежданото нарушение и разходите за производството им, вероятния обхват на задължението им за заплащане на обезщетения, както и на относителната му тежест спрямо финансовия капацитет на групата, от която те са част. Запитани по този въпрос от съда в обезпечителното производство при изслушването на 10 декември 2015 г., жалбоподателите са се ограничили до това да повторят доводите си, че не им е възможно да определят тази част от вредите, без все пак да обяснят причините, поради които не би им било възможно да направят прогноза, макар и приблизителна, относно

финансовите последици на нарушението на конкурентното право на Съюза, за което жалбоподателите са отговорни, например въз основа на вече висящите искове за обезщетение за вреди.

60 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбоподателите не са доказали, че изпълнението на обжалваното решение и на спорното решение ще им причини значителна и непоправима вреда. От това следва, че изискването за неотложност не е изпълнено, поради което настоящата молба за допускане на обезпечение трябва да бъде отхвърлена, без да е необходимо да се разглежда изискването за наличие на fumus boni juris, нито да се извършва претегляне на интереси.

По изложените съображения заместник-председателят на Съда определи:

1) Отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

2) Съдът не се произнася по съдебните разноски.

Подписи